

A jó és rossz fogalma:

Az „erkölcsi jó” az öncélú, elvtelen örömszerzési- és önbecsülési kényszerünk elleni küzdelem, másképpen: a „könnyebb út” csábítása elleni küzdelem.

A jóság az erkölcsösség megfelelője.

Az a jó, aki hallgat a lelkiismerete szavára, aki erkölcsös.

Annyira számítunk jónak, amilyen mértékben küzdünk a „könnyebb út” csábítása ellen, illetve amilyen mértékben hallgatunk a lelkiismeretünk szavára.

A jó hétköznapi értelme pedig: szerintem az számít jónak, bármilyen értelemben, aki vagy ami előnyös, hasznos az élet fennmaradása szempontjából. Az ilyen dolgokat jutalmazza az ösztöneink a jó érzetével. Mert a legfőbb "jó" maga az élet!...

Tehát a "jó"-ság bármilyen megközelítésben attól jó, amiatt okoz nekünk jó érzést, örömet, elégedettséget, megkönnyebbülést, felszabadultságot, hogy hasznos az élet fennmaradása számára.

A fogalmat szemléltető gondolatszilánkjaim:

--- A jó ember akkor is jó marad, ha minden gonosz őt gyalázza. Sőt, attól kezdve hozzájuk képest még jobbnak számít.

--- A jóság csendes és szerény, mert megengedheti magának, nincs szüksége reklámra, öncsalásra, képmutatásra, csalásra; a gonoszság viszont harsány és hivalkodó, mert a hamis látszatokat csak nagy zajjal, hírveréssel lehet eladni...

--- **A teli szekér halkán jár, az üres szekér nagy zajt csap** (ugrál, rázkódik és szakadatlanul zörög haladtában...) (Régi paraszti mondás)

--- Az ember születetten jó, mert az élet fennmaradása ezt követeli meg; tehát a jóság lényegében az erkölcsösséggel azonos, az erkölcsösség pedig a lelkiismeretességgel. Akkor élhetjük át a nyugodt lelkiismeret, az erkölcsösség, a jóság érzését, ha teljesítettük az életfenntartó ösztöneink késztetéseit. Tehát az ember születetten jó, a jóságra érez leküzdhetetlen késztetést, mert az élet fennmaradása ezt követeli meg!